

Павло Коробчук

НАВІЙ

Збірка поезій

віхблa

Київ · 2023

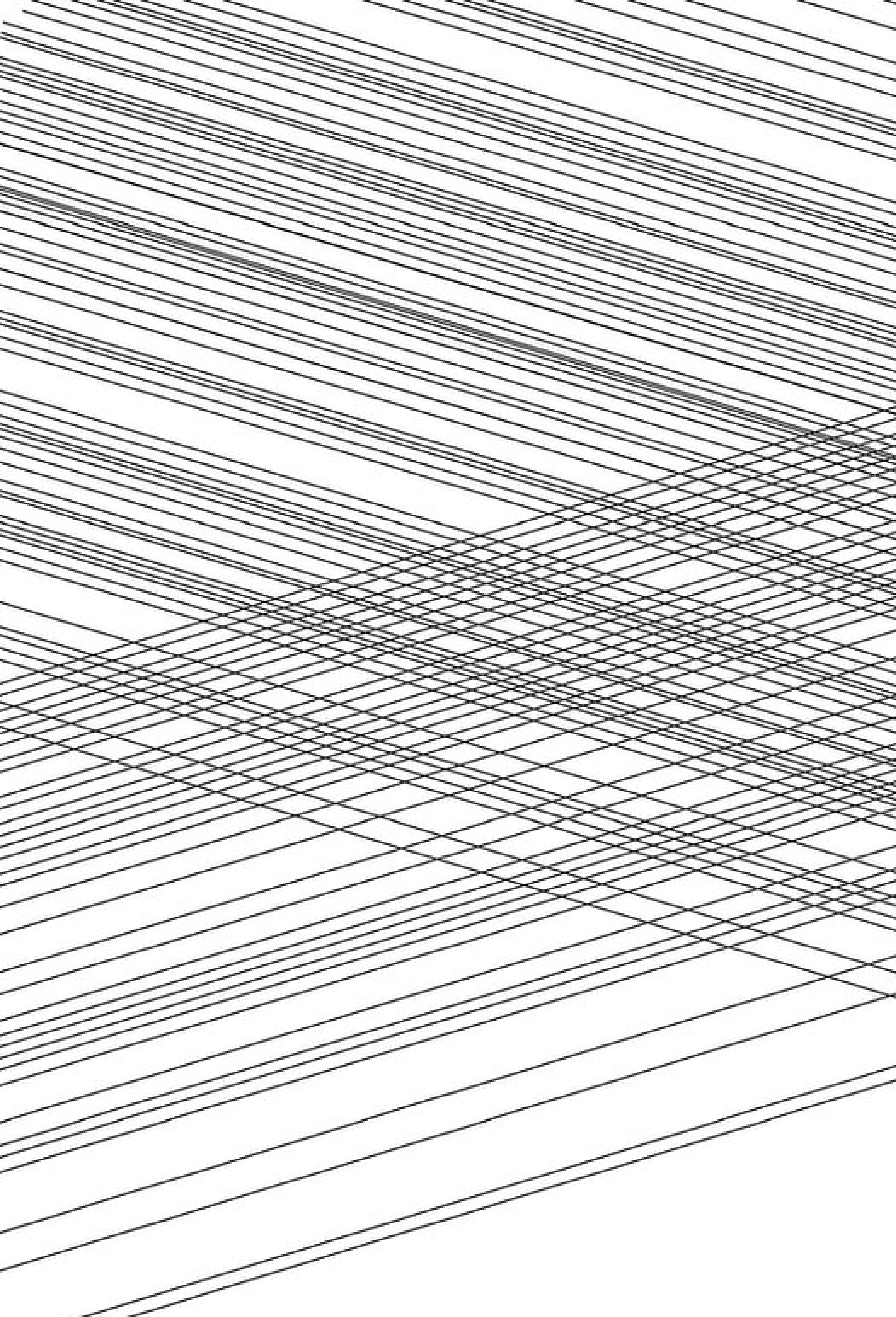

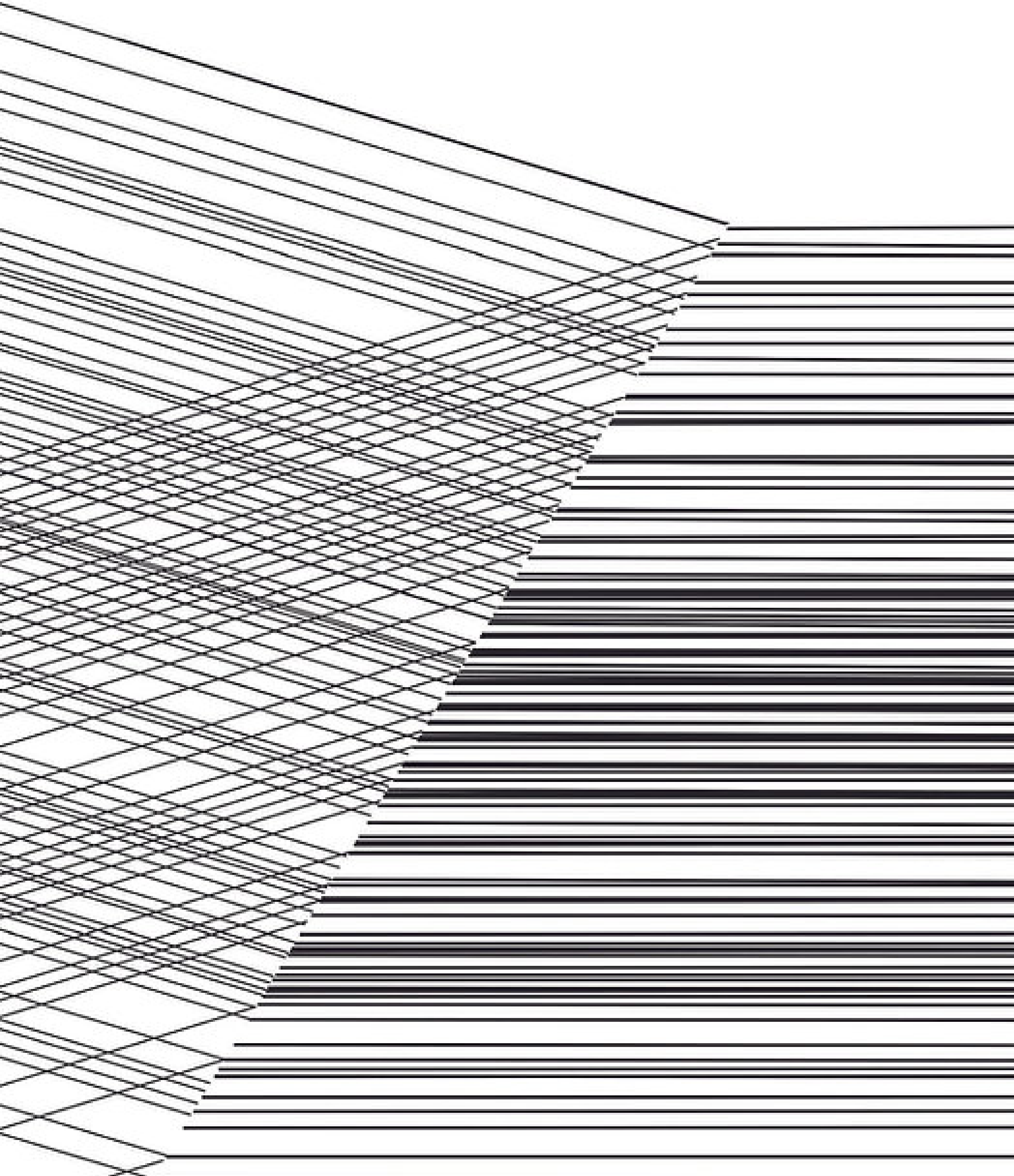
*з точки зору відсутності
з погляду неперебування ніде*

*час перед твоїм народженням
теж був
після тебе
суцього нині*

*в цьому сенсі те
що буде після тебе —
було перед тобою*

*і навпаки
те що було перед тобою —
буде після тебе*

НИТКІМ ОСНОВИ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЖИТИ ЯК ПАЛЬЦІ НА АРКУШІ

Жити просто. Спокійно. Жити так, як любиш.

Любити так, як живеш.

Жити з обіймами і в обіймах, в теплі і в турботі.

Жити зручно.

Жити завдяки вчора і для завтра.

Жити так, як сам усе назвеш.

Жити, як каліграфія пташиного польоту.

Як розписана ручка.

Як пальці на аркуші, що перетворюють весь світ на оригамі.

Як гроно альвеол, що змінює відтінок зимового повітря.

Жити затишно. Жити в гармонії з хвилями,

морем і берегами.

Жити так, ніби кладеш пір'їну біля безконечності.

Жити во ім'я.

Житній чи пшеничний. Свіжий чи зі скоринкою. Неважливо.

Хто з якої темряви чи з якого верхів'я густих дерев.

Немає різниці.

Жити так, щоб ти вирішував, коли буде світанок,

а коли — злива.

Жити так, ніби космічний простір починається

саме з твоєї зіниці.

Клавіші, від гри на яких вирівнюється хребет
і зникають протрузії.
Ритми, які філігранно повторюють туманні лінії
гірських хребтів.
Жити в мелодіях, слухати струни меридіан, снів та ілюзій.
Жити так, як іноді проклинаєш себе,
що ніколи б так не зумів.

Жити завдяки роздумам про тих, хто ще не з'явився на світ.
Завдяки невдовзі присутньому, завдяки уяві про те, що далі.
Як пес, який відчуває, що двері відчиняє хтось свій.
Як хлопчик, що нарешті втримав баланс, натиснувши
на педалі.

перед лінією старту світлових років

Снилося сонце і береги, вздовж яких зацвітала олива.
Снилось тепло. Снилось, що ми зможемо все подолати.
Що вдасться навіть більше, ніж благали в хлипких
молитвах.

Снилася музика, яка днями лунає з сусідньої палати.

Більше, ніж мрій дитячих в анкетах, коли вчилися
планувати.

Більше, ніж в останні сто років кружляло птахів над
площами.

Снилося, як у міжпланетному просторі попеліє усе, що
не варте.

Снилося світле й гаряче, на тисячу кельвінів, прощення.

Снилося, що на місці колосків виростають буханці хліба,
що все, чим граються діти, підсвічується золотистим,
що найтаємніші секрети світу мені на вухо шепоче риба,
вкрита анімованою лускою спогадів із дитинства.

Снилося, як перед лінією старту світлових років
кілька велетнів розхитують хвилі у гравітаційній ванні,
і здавалось, що наші життя такі ж неохопні й глибокі,
що наші життя подібні на одне із тих коливань.

Снилося, як птахи і тварини спускаються до тієї водойми,
як п'ють воду і відпочивають під дрібними тінями олив,
як вони нагадують блукальця, що повернувся додому,
як ми зможемо все подолати, але неважливо коли,

як у дерева вростає зграя, що була феєрверком рясним,
як пробиваються нові паростки і струменять нові потічки.
Снилося, що ті, хто помер, заснули і бачать такі самі сни.
Сидять біля мене, і від їхнього спокою запалюються свічки.